OMRAAM MIKHAËL AÏVANHOV

23 Aprilie 1962 (Sèvres)

Conferinţă improvizată

Întrebare: Maestre, ne puteţi spune ce reprezintă, în Sfânta Treime, Sfântul Duh?

Această întrebare este foarte interesantă, pentru că ea atinge un subiect important, care n-a fost niciodată explicat cum trebuie de către teologi. Mulţi Iniţiaţi din toate timpurile precum şi Părinţii Bisericii – ca Sfântul Clement din Alexandria sau Sfântul Athanasie – au vorbit de Sfântul Duh, dar explicaţiile lor nu sunt întotdeauna foarte limpezi. Ce spun ei despre Tatăl este întotdeauna corect, dar în ceea ce priveşte Fiul şi Sfântul Duh, lucrurile rămân cumva cu semnul întrebării. Ei identifică Sfântul Duh când cu iubirea, când cu lumina, iar Hristos este şi el când iubire, când lumină. Or, Iisus n-a spus niciodată: «Eu sunt iubire»; el a spus: «Eu sunt lumina lumii». Dar Sfântul Duh poate fi şi el considerat lumină, de vreme ce conferă darul de a vorbi în limbi, de a tălmaci taine etc… Cu toate acestea, unii spun că Sfântul Duh e iubire, adică principiul feminin, pentru că în Arborele Sefirotic Sfânta Treime e reprezentată prin Kether, Hokmah şi Binah, Sfântul Duh fiind legat tocmai de Binah, Mama Divină. Alţii mai spun că omenirea a trăit mai întâi era Tatălui (aceasta fiind epoca lui Moise şi a preoţilor), ca apoi, odată cu creştinismul, a devenit era Fiului şi că acum se apropie era Sfântului Duh. Aşadar, precum vedeţi, e foarte greu să-ţi faci o idee despre Sfântul Duh.

Sfântul Duh e a treia persoană din Sfânta Treime, dar pe lângă această împărţire în 3, mai există şi o împărţire în 4. Să luăm, de pildă, familia. Familia înseamnă un tată, o mamă, un fiu şi o fiică. Familia este o celulă fundamentată pe numărul 4. În Kabbală, numele lui Dumnezeu este format din 4 litere şi aceste 4 litere corespund diviziunii cuaternare, care se regăseşte într-o serie de manifestări ale existenţei omeneşti şi ale naturii. Pentru Pitagora, cuaternarul, pe care îl numea Tetratis, era figura cea mai sfântă, cea mai profundă şi explica totul

prin ea. Deci pe lângă diviziunea ternară există diviziunea cuaternară. De ce? Iată un lucru care n-a fost înţeles. Între 3 şi 4 se produce o mişcare, o lucrare: 3 devine 4, 4 se reduce la 3, iar 3 şi 4 împreună dau 7, numărul complet. Mulţi Iniţiaţi s-au folosit şi de 4 pentru a explica totul şi ca Pitagora, kabbaliştii au identificat pe 4 cu 10, pentru că 1 + 2 + 3 + 4 = 10. Deci 4 + 10 este suma întregului univers, a tot ce există; este numărul complet pentru că e constituit din 1, principiul masculin şi din 0, materia informă, principiul feminin. Iar acest număr, 10, care conţine ambele principii, este după părerea Kabbaliştilor numărul primei litere a numelui lui Dumnezeu, Yōd, care reprezintă principiul activ prin excelenţă, l-ul. Aşadar 10 = 1. Vedeţi? 4 = 10, 10 = 1; şi cuaternarul se întoarce la unitate. Deci 4, 10, 1 sunt acelaşi lucru… dar după Kabbală, nu după aritmetica obişnuită. De altfel, pentru kabbalişti aritmetica obişnuită este o ştiinţă moartă, iar geometria la fel. În geometria euclidiană, de exemplu, dacă se dă un punct, care e luat drept centru şi o rază de o anumită dimensiune, se trasează un cerc şi acest cerc este absolut determinat. Aşadar, în matematica obişnuită totul este măsurat şi stabilit o dată pentru totdeauna. În timp ce în matematica vie, un cerc este cu totul altceva, este o expansiune vie, o forţă care iese din germenul central, care se extinde, se dezvoltă şi pe care este imposibil s-o delimitezi în spaţiu… Ca atunci când arunci o piatră în apă: din punctul în care a căzut piatra se ivesc şi se propagă cercuri vii. Matematica obişnuită n-are nicio legătură cu viaţa, deşi caracterul lor imuabil exprimă mari adevăruri cosmice, ea rămâne statică, neschimbată, moartă. În timp ce în matematica vie de care vă vorbesc, numărul 4 le conţine şi le rezumă pe cele dinainte. 1 este germenul; 2 este chintesenţa mamei; 3 este rezultatul unirii lor, realizarea, copilul care s-a născut; 4 este rezumatul, sinteza acestei treimi care va putea s-o reconstituie. Într-adevăr, pentru ca o familie să fie completă, un tată, o mamă şi un fiu nu sunt de ajuns, mai trebuie şi o fiică, întrucât fiul reprezintă şi-l exprimă pe tată, iar fiica o exprimă şi o reprezintă pe mamă. Dacă nu există decât fiul, el nu o va reprezenta pe mama sa, fiindcă nu poate, ca ea, să dea naştere unui copil. Fiica este cea care preia rolul mamei, căci ea este, la rândul ei gata să formeze o familie. Iată de ce treimea se topeşte în pătrime. Dar trecerea de la una la alta rămâne misterioasă şi n-a fost niciodată

explicată limpede. De aceea nu se ştie unde trebuie situat Sfântul Duh. Este el fiica, fiul sau mama? S-a omis în mod voit un amănunt şi toată lumea îşi sfarmă capul pentru a găsi taina acestei treceri de la 3 la 4. Întrucât în religia creştină mama, Soaţa lui Dumnezeu, nu este menţionată, Treimea nu este încă o familie completă şi de aici vine nelămurirea. Şi totuşi, toate tradiţiile religioase – sau aproape toate – menţionează existenţa Mamei Divine, a Soaţei lui Dumnezeu. În Zohar, de exemplu, ea este Shekinah, iar la egipteni – Isis.

Pentru a înţelege ce se petrece sus, trebuie să observăm ce se petrece jos. Hermes Trismegistus a spus: «ce e jos este la fel cu ce e sus, iar ce e sus este la fel cu ce e jos». El ne-a dat în felul acesta o cheie ca să ne ajute să obţinem, prin legea analogiei date despre lumea invizibilă. Iată cheia. Kabbala ne învaţă că nimic n-a fost creat fără numere, că numărul este spiritul fiecărui lucru şi că ştiind numărul fiecărui lucru putem ajunge la realizări extraordinare. Trebuie deci să aflăm cum se reflectă 3 şi 4 aici, pe pământ. Atâta vreme cât nu avem această cheie, atâta vreme cât nu ştim să interpretăm ce se petrece pe pământ, nu putem găsi adevărurile cu adevărat adevărate şi matematice. De aceea vă sfătuiesc să studiaţi familia. Familia este o reflectare a tuturor principiilor, a tot ce se petrece în Cer şi dacă n-o luaţi ca punct de plecare, nu veţi izbuti să înţelegeţi mare lucru. Trebuie să ai cheile; cheile ne sunt date deja, dar nu ştim să le folosim.

Spre exemplu, când alchimiştii spuneau, vorbind de piatra filosofală: «E lucru de femeie şi joc de copil», ei voiau să îi facă pe discipoli să observe fenomenele care se petrec pe pământ pentru a ghici legile şi principiile care lucrează îndărătul acestor fenomene. Şi spunând «lucru de femeie şi joc de copil», ei au inversat de altfel, ordinea, care ar fi trebuit să fie «joc de copil şi lucru de femeie». Dar ce înseamnă cuvintele «joc de copil»? Ne închipuim că e vorba de bile sau titireze iar pentru «lucru de femeie» de tricotat sau de croşetat. Ca şi când ar putea fi vorba de bile sau tricotat în Opera alchimică! Nu, e vorba de un joc şi de un lucru foarte precis. Dacă vreţi să înţelegeţi cum se obţine piatra filosofală, luaţi ca punct de plecare concepţia, da, în ce fel bărbatul şi femeia fac un copil. Iată «joc de copil». Iar «lucru de femeie» este gestaţia. Dacă nu luaţi concepţia şi gestaţia ca puncte de plecare, nu veţi putea nicicând să găsiţi piatra filosofală, că legile şi

procesele sunt aceleaşi. Este foarte profund şi chiar mă întreb dacă fac bine revelându-vă aceste lucruri care n-au fost niciodată revelate în nicio carte. O să spuneţi: «Dar atunci, cum de le ştiţi?…» Le-am aflat de la Sursă.

Sfânta Treime nu va fi bine înţeleasă decât când va fi înţeleasă familia, căci Sfânta Treime este în acelaşi timp pătrime. Dumnezeu este 3, Dumnezeu este 4 şi tot El este 1. El este 1 şi 3 şi tot El este 4. El este 3 acolo sus şi 4 aici jos. Este 3 sus, pentru că 3 este numărul principiilor. Există trei principii, dar când ele trebuie să se realizeze în materie, 3 devine 4, pentru că 4 este numărul materiei, al celor 4 elemente; pământul, apa, aerul şi focul. 3 este 3 atâta timp cât nu s-a realizat încă în materie, dar când se realizează, devine 4 şi este tot 3 care devine 4. Iar 3 şi cu 4 fac 7; 3 este acoperişul; 4 sunt cei 4 pereţi. Iată casa! Şi voi sunteţi nişte 7: capul vostru este 3, cele 2 mâini şi cele 2 picioare sunt 4, iar 3 este aşezat deasupra lui 4. Când vrei să desenezi o casă, faci un triunghi (acoperişul) aşezat pe 4 laturi. Ei bine, şi voi sunteţi o casă în care Dumnezeu poate sălăşlui. Vedeţi, e simplu: joc de copil şi lucru de femeie; 3 se uneşte cu 4 pentru a forma o fiinţă vie. În timp ce atunci când 3 e singur, zboară în vazduh. Aţi avut cu toţii 3-uri zburând în tablourile lui Raphael, de exemplu. Da, îngeraşii… Ei n-au trup, n-au decât cap, ei sunt 3, adică spiritul care zboară. Când 3 nu este încă realizat în materie sub forma lui 4, el pluteşte acolo sus, e o idee. Aveţi o idee? E 3. Realizaţi-o aici, în materie, şi ea devine 4; cele două laolaltă sau 7, iar 7 sunteţi voi. Nu-i aşa, e un joc de copil? Dar dacă vă mai vorbesc mult aşa o să adormiţi. Până acum nu v-am mai vorbit de numere, am păstrat această problemă pentru mai târziu. De altfel cărţile care s-au scris despre numere vagi şi contradictorii, deşi există câteva puncte în privinţa cărora autorii sunt de acord. Dar nu veţi găsi niciodată în cărţi această simplitate pe care o întâlnim aici pe pământ, unde vedem numerele umblând, plimbându-se, mâncând şi lucrând. Numerele? Uite-le aici, le văd aici, în sală, pretutindeni. Atâta timp cât nu vedem, numerele astfel, nu ştim nimic despre ele, pentru că rămân prea abstracte şi ireductibile unele la altele. Şi întrucât, după cheia pe care ne-a dat-o Hermes Trismegistus, tot ce e sus este la fel cu ce e jos, înseamnă că şi acolo sus numerele sunt îmbrăcate, umblă, cântă, lucrează.

După Kabbala, numele lui Dumnezeu יהוה – Yōd (י), Hē (ה), Vāv (Waw) (ו), Hē (ה) – conţine o ştiinţă imensă. Prima literă, Yōd (י), corespunde numărului 10, dar şi lui 1, este Tatăl. Tatăl se divizează, se polarizează pentru a o produce pe Mama; el se dedublează, emană o substanţă din El-însuşi şi formează Mama, adică Femeia Cosmică, Natura, dar nu natura pe care o vedem noi nu, Natura nevăzută, Natura divină, Isis, aceea numită în filosofie natura naturată, care este o emanaţie, o chintesenţă ieşită din Dumnezeu, o oglindire. Iată-l pe 2; este Mama, este a doua literă, Hē (ה), care corespunde numărului 5, jumătatea lui 10. Dacă adunăm acum 10 şi cu 5, obţinem 15; şi dacă luăm pe 1 şi pe 5 din 15, obţinem 6. După Kabbală 6 este numărul lui Vāv (ו), numărul Fiului născut din unirea Tatălui cu Mama. Iată treimea, dragi mei fraţi şi dragile mele surori; Tatăl, Mama şi Fiul. Iar a patra literă, Hē (ה), este o repetare a Mamei, 5; este fiica, fiica-natură, natura naturată, aceea pe care o vedem. Aşadar, numărul 4 este o repetare a Treimii în materie, dar cu un element în plus, care îi permite să subziste, care o înveşmântează. 4 este veşmântul lui 3.

Şi acum, unde situăm Sfântul Duh? Dacă am să vă explic, am să provoc multă tulburare în mintea voastră, pentru că ceea ce am să vă spun nu va corespunde cu împărţirea Tatălui, Fiul şi Sfântul Duh din religia creştină, unde nu este loc pentru Mama. De ce a fost exclusă Mama? Pe pământ nu poate exista fiu fără mamă şi după legea corespondenţelor a lui Hermes Trismegistus, trebuie să fie la fel şi sus. Există 3 şi există şi 4 jos. Atâta timp cât 3 nu este învăluit, materializat, rămâne 3, dar când se manifestă pe pământ, el devine 4. Iată secretul. De ce s-a oprit biserica numai asupra lui 3? Treimea exista în realitate, e drept, dar numai în lumea abstractă şi de aceea ea nu este reală aici, pe pământ. Nimeni nu o caută şi nimeni nu o găseşte. Treimea pluteşte sus, în capetele oamenilor, în timp ce pentru Iniţiaţi, ea este o realitate; ei văd în fiecare zi, în fiecare zi ei se contopesc cu ea şi ea devine 4 în ei. Unde este ea atunci? Atâta vreme cât o ţinem departe de noi, făcându-i loc printre abstracţiuni, atâta vreme cât nu o găsim în viaţa de toate zilele, în ceea ce mâncăm şi ceea ce bem, nu profităm de nimic de pe urma acestei Sfinte Treimi, nu câştigăm nimic din faptul ca ea există. Numai când devine o realitate tangibilă, ea produce efecte extraordinare.

Şi iată acum dovada. Tatăl este viaţa, puterea creatoare, izvorul care ţâşneşte şi din care s-au ivit toate. Fiul putem să-l înţelegem ca iubire sau ca lumină; aici variaţia este posibilă, n-are nicio importanţă, oricum este adevărat. Numai Tatăl, El doar este imuabil, neschimbător, Fiul poate fi când iubire, când înţelepciune, iar Sfântul Duh poate fi când înţelepciune, când iubire, nu e nicio contradicţie în asta şi în acest context nici n-are nicio importanţă dacă îi confundăm. Numai Tatăl este imuabil, ca numărul 1.1 nu variază niciodată, el este indivizibil. Chiar când i-a dat naştere lui 2, nu s-a divizat, căci 1 rămâne întotdeauna 1, şi atunci când crează. 2 nu este 1 care s-a divizat, este o proiecţie lui 1, o oglindire, o emanaţie din 1. Celelalte pot să varieze, n-are nicio importanţă, dar 1, Tatăl, nu variază, el este întotdeauna viaţa. Şi acum unde să găsim Treimea, de vreme ce, după religie, ea este atât de inaccesibilă? De fapt, Treimea se găseşte preţutideni, pretutindeni… chiar pe mâinile noastre: fiecare deget este o treime şi totul este treime: capul, plămânii şi pântecul; gândul, sentimentul şi acţiunea… În familie: tatăl, mama şi copilul; iar în chimie: un acid, o bază şi o sare etc… dar Sfânta Treime, Treimea divină, unde o putem afla, în sfârşit, pentru a o contempla, a o simţi, a o inspira, a o absorbi, a o trăi? Ei bine, trebuie s-o aflăm în fiinţa care se apropie cel mai mult de divinitate: soarele (a se citi conferinţa „Le soleil est à l'image et à la ressemblan ce de Dieu" – Soarele este după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu). Şi când mergem către soare, deja Sfânta Treime este aici, prezentă: această viaţă care ţâşneşte este Tatăl; căldura care ne încălzeşte este Fiul, Hristos; lumina care ne luminează este Sfântul Duh. Iată Sfânta Treime!

Dar această Sfântă Treime trebuie să capete trup, să se încarneze. De aceea, trebuie să-i deschidem uşa şi să-i spunem: «Sfântă Treime, intră, intră, inundă-mă, lucrează asupra mea». Şi atunci devenim 4. O să spuneţi: «Ba nu, soarele şi cu mine, asta face doar 2. Nicidecum, soarele şi cu tine nu face 2, ci 4. Da, e o matematică mai specială şi dacă nu mergeţi către soare, el va rămâne o treime, dar nu va exista niciodată pătrimea, pentru că pătrimea trebuie s-o o alcătuiţi voi. Biserica ţine Sfânta Treime în dulapuri şi nu te lasă să priveşti soarele, pentru că se pare că e o ofensă la adresa divinităţii, dar îţi dă brelocuri şi crede că asta o să te salveze! Nişte preoţi mi-au arătat

medalioane şi mătănii, iar eu, puţin gânditor, le răspundeam: «Sfinţia ta, mătăniile şi medalioanele astea pot să facă grâul şi fructele să crească sau să ţină în viaţă animalele, oamenii şi tot ce există pe pământ?» – Nu.

— Ei bine, soarele poate, aşa că eu mă duc către soare». De ce se încăpăţânează oamenii să lase de-o parte izvorul unic, izvorul care hrăneşte lumile, care face să se mişte, care le susţine?… Da, soarele este mereu nesocotit, dispreţuit, când de el avem cea mai mare nevoie. Când s-a ascuns, eşti moleşit şi toropit, dar imediat ce se iveşte iar, zâmbeşti, înfloreşti, totul merge mai bine. Suntem deci convinşi de importanţa lui în viaţă de toate zilele, dar în domeniu intelectual, filosofic, îl lăsăm în urmă. Acest fel incorect de a gândi este foarte primejdios pentru că falsifică judecata şi cea mai mică greşeală de judecată atrage după sine o întreagă serie de judecaţi şi ele eronate care îl îndepărtează pe om de la înţelepciune. Atât timp cât nu am corectat punctul de plecare, adică atitudinea faţă de centru, toate relaţiile noastre cu periferia se vor falsifica.

Vă pot dovedi că toate greşelile, toate evenimentele neplăcute provin din aceea că omul nu şi-a corectat relaţiile cu centrul, cu Dumnezeu însuşi. Şi chiar cei care îl caută pe Dumnezeu nu ştiu să-L caute, Îl caută în mod abstract, dezordonat. Pe Dumnezeu trebuie să-L cauţi în cele trei lumi, trebuie ca cele trei lumi să fie puse în armonie. În planul fizic, centrul este soarele, în planul spiritual, este Hristos sau Sufletul universal, iar în planul divin este Dumnezeu însuşi. Trebuie să căutăm centrul în toate regiunile şi să ne legăm de el. Într-o familie, centrul este tatăl; dar tatăl nu este centrul comunităţii, de exemplu, centrul comunităţii e un altul; iar acesta din urmă nu este centrul naţiunii, centrul naţiunii este un altul… Şi aşa mai departe. Aşadar, fiecare regiune are centrul ei şi trebuie să căutăm aceste centre pentru a le lega între ele. Legaţi-vă inima, care este centrul vieţii, de celălalt centru, care e Maestrul vostru; prin Maestrul vostru vă legaţi de soare, prin soare de Hristos şi prin Hristos vă legaţi de Dumnezeu. Iată cum trebuie să procedaţi. Unii spun: «Eu îl caut pe Dumnezeu…

— Şi de ce nu L-aţi găsit? Trebuie să-L găsiţi!

— Da, dar eu îl caut şi sunt mândru că îl caut. Ei bine, căutaţi-L mai departe, dar spuneţi-vă totuşi că mulţi L-au găsit deja». Ce

talmeş-balmeş e în capul oamenilor! Totul se petrece limpede în ochii lor. Dar ei nu vor să vadă şi de aceea nu vor înţelege niciodată nimic. Pentru ca totul să fie limpede, trebuie să urmezi nişte reguli, o disciplină, o ştiinţă. Îl caută mereu pe Dumnezeu în teorie, în abstract; şi totuşi e simplu de înţeles că pentru a-l găsi pe Dumnezeu, trebuie mai întâi să avem relaţii corecte cu centrul. Fiecare regiune are un centru, iar centrele tuturor regiunilor sunt legate între ele: trebuie decât să urcăm de la unul la altul pentru a ajunge până la Dumnezeu. Dacă vreţi să accedeţi direct la Dumnezeu, nu veţi reuşi. Trebuie să începeţi prin a vă lega de tatăl vostru, apoi de Maestrul vostru, apoi de soare şi aşa mai departe, până la Divinitate. Hristos a spus: «Nimeni nu poate merge la Tatăl decât prin mine». Vreţi să vă urcaţi pe acoperiş? Vă trebuie o scară. Vreţi să ajungeţi la rege? Trebuie să treceţi pe la miniştrii lui… Şi dacă vreţi să vorbiţi cu Dumnezeu, trebuie, de asemenea, să treceţi printr-o întreagă ierarhie. Există o ordine, dragii mei fraţi şi dragile mele surori şi trebuie să cunoaşteţi această ordine.

Înţelegeţi-mă bine; şi eu caut lumina şi frumuseţea, dar când fac descoperiri, le verific şi mă întreb: «Sunt ele oare veridice în toate domeniile?… Vor face oare ele bine tuturor?» Şi numai când văd că sunt aur şi pietre preţioase, le împart cu ceilalţi. De altfel, tocmai această dorinţă de a împărtăşi toate descoperirile pe care le-am făcut mă obligă să le expun în faţa voastră. Aşadar, aflaţi că eu găsesc Sfânta Treime în soare. Ea mă luminează, îmi dă căldură, îmi dă viaţă şi atunci, în mine devine 4, adică se realizează. Ea este tot 3, dar în mine devine 4. Atâta timp cât n-aţi înţeles pătrimea care reprezintă realizarea, veţi rămâne în teorie şi ineficacitate. La ce foloseşte această Sfântă Treime, dacă nu ne contopim în fiecare zi cu ea? Hristos a spus: «Fiţi perfecţi», ceea ce înseamnă: deveniţi şi voi lumina, căldura şi viaţa. Cum? Păi mergem către soare, care este el însuşi lumină, căldură şi viaţă. Se va produce atunci un schimb, o fuziune şi ce e rece va deveni cald, ce e mort va învia, iar ce e întunecat va deveni luminos. Soarele este o cale de a atinge Sfânta Treime. Eu spun că soarele este Sfânta Treime, dar el este o imagine, o reprezentare a acesteia, el este pe pământ acela care ne apropie cel mai mult de Sfânta Treime. Cum de n-au văzut oamenii bisericii această corespondenţă între soare şi Sfânta Treime… între viaţă, lumină şi căldură, şi între Tată, Fiu şi

Sfântul Duh? Şi de ce îi împiedică şi pe ceilalţi să o vadă? îi stimez, îi respect, dar spun că ei trebuie acum să meargă mai departe şi să iasă din greşelile şi din limitările lor, pentru a ridica ochii către real, către măreţ, către universal.

Fericiţi cei ce au înţeles, căci Sfânta Treime va veni din ce în ce mai mult să se manifeste în ei şi ei vor fi pătrimea divină, adică realizarea completă a divinităţii pe pământ. Iată simbolul pătratului, al cubului. Şi de ce toate statuile egiptene reprezentând regi şi divinităţi sunt aşezate pe un jilţ cubic? Fiindcă cubul este simbolul rezistenţei, al stabilităţii, al realizării concrete. În Evanghelii se spune: «Piatra pe care au lepădat-o zidarii a fost pusă la temelie». Această piatră cubică era un simbol care-l reprezintă pe Iisus, Hristosul. Iniţiaţii au cunoscut dintotdeauna aceste corespondenţe… Şi ce este omul? Şi el este o piatră cubică. Deocamdată este desfăşurat în formă de cruce, dar dacă transpunem această cruce în spaţiul cu trei dimensiuni, ea devine o piatră cubică. Crucea este o proiecţie a cubului în a doua dimensiune. Aşadar, crucea şi cubul sunt acelaşi lucru, dar într-o altă dimensiune. Dumnezeu este numit Geometrul, Arhitectul divin, pentru că a lucrat cu elementele şi numerele pentru a construi universul, iar omul este clădit şi el după chipul universului.

Acum mă opresc pentru a lăsa să lucreze în voi toate aceste idei şi e rândul vostru acum să găsiţi rolul Sfântului Duh… Vreţi să vi-l spun eu? Bine, vi-l spun. Există deci Tatăl şi Mama, iar Fiul apare ca rezultat al unirii lor. Dar pentru ca această unire a Tatălui şi Mamei să se realizeze, trebuie ca un element să-i fi apropiat, să-i fi legat. Ei bine, tocmai acest element care i-a apropiat, acest elan de iubire este Sfântul Duh. După concepţiile religioase tradiţionale, Mama nu există, ea nu este menţionată. De fapt, mama este deja cuprinsă în Treime, este Fecioara cu pruncul în braţe. Aşa că vedeţi? Tatăl, Mama cu pruncul şi Sfântul Duh, iată Sfânta Treime. Sfântul Duh nu poate fi copilul Tatălui şi al Mamei, dar este prezent, în iubirea care îi uneşte. Fiul, la rândul lui, nu poate fi iubire, dar este fructul iubirii Tatălui şi Mamei. Vedeţi, dacă raţionăm inteligent, totul se limpezeşte. Iar Fiica o repetă pe Mamă, aşa cum Fiul îl repetă pe Tată. Căci în viaţă totul se repetă. Grăunţa unei plante se repetă etern prin fructele acesteia şi totul trebuie să se repete şi să se reproducă, altfel dispare; da, până la

fiinţele cele mai minuscule, totul se repetă, e normal, e natural, Dumnezeu a dat această lege. Deci Fiul este o repetare a Tatălui, o reflectare a lui, dar (şi trebuie iar să ne referim la planul fizic pentru a înţelege planul spiritual) cu condiţia ca Mama să-şi joace rolul, adică ca principiul feminin să intervină pentru a-i da naştere. Eliminând principiul feminin, mergi împotriva raţiunii, a logicii. În Treime nu poate să existe un Tată, un Fiu şi să nu existe Mamă, căci nu poate exista Fiu fără Mamă. Nu spun asta pentru că aş fi împotriva Sfintei Treimi, dimpotrivă, dar eu sunt pentru restabilirea ordinii aşa cum era ea cândva, în adevărul ei original. Ceea ce a fost adăugat ulterior nu mă interesează, pentru că nu corespunde realităţii şi nu vreau să accept invenţiile oamenilor. În Treime, aşa cum este ea reprezentată ceva şchiopătează şi într-o zi va trebui să ne întoarcem la adevăr adică să readucem Mama la locul ei pentru a înţelege că Sfânta Treime înseamnă Tatăl, Mama şi Fiul. Iar Sfântul Duh? Ei bine, Sfântul Duh, ca spirit, este prezent oriunde se manifestă iubirea. Lucrul acesta vă răstoarnă concepţiile, nu-i aşa? Da, e normal, dar puteţi să vă păstraţi vechile concepţii, dacă vreţi… dacă credeţi că ele vă vor revela toate tainele, păstraţi-le. Eu am alte păreri despre Treime; ele îmi îngăduie să văd lucrurile mai limpede şi chiar mă fac să progresez. Tocmai, că mă fac să progresez, nu mă îndepărtează de Sfânta Treime, dimpotrivă. În timp ce vechea concepţie nu este limpede şi ne lasă să plutim în incertitudine. Unii vor spune: «Ce revoluţie!» Da, şi trebuie să ne aşteptăm la mari revoluţii pentru a găsi adevărul. De ce? Au fost deja făcute atâtea revoluţii în ştiinţe, artă etc… Când sunt făcute cu rost şi fără vărsare de sânge, revoluţiile sunt întotdeauna binevenite.

Dragii mei fraţi şi dragile mele surori, dacă simţiţi că cuvintele mele vă împiedică să mergeţi către Sfânta Treime, rămâneţi la vechile concepţii; dar dacă simţiţi, dimpotrivă, că vă apropiaţi din ce în ce mai mult de ea şi că ea devine pentru voi o realitate de zi cu zi, atunci hrăniţi-vă cu ea şi binecuvântaţi, Cerul, căci aceasta este cheia cu care veţi putea să deschideţi toate uşile. Şi ce e o cheie? Aţi reflectat la forma care se dădea cheilor în desenele iniţiatice? Era o cruce cu un triunghi în vârf… Iar în frescele monumentelor egiptene, Iniţiaţii, regii, faraonii aveau adesea în mână acest simbol al cheii. Uneori triunghiul era înlocuit cu un cerc şi acesta era semnul că ei se aflau în posesia

cheii care deschide absolut toate uşile. Această cheie nu era altceva decât înţelegerea treimii. Da, căci atunci când înţelegeţi bine treimea, înţelegi tot restul, pentru că treimea se reflectă pretutindeni, devenim pătrime. De aceea cheia era alcătuită dintr-un triunghi (3) şi o cruce (4), pentru a arăta că omul trebuie să devină 4 pentru a-l folosi pe 3 drept cheie. Încă nu s-a văzut o cheie care să deschidă o uşă fără a fi mânuită de cineva. Şi ce mai trebuie în plus, este o broască la care cheia să se potrivească bine, dacă nu, uşa nu se va deschide. Această cheie este treimea; broasca e natura însăşi, principiul feminin; iar omul este cel care foloseşte treimea pentru a deschide uşa îndărătul căreia se găsesc toate comorile şi toate bogăţiile.

Şi vreţi să vă vorbesc acum în termeni mai clari, pentru a vă arăta că kabbala mea e o kabbală vie care se plimbă pe pământ?... Să presupunem că un bărbat vrea să aibă un copil: el e cel care are cheia şi care o foloseşte, iar femeia este cea care are broasca. Cu această cheie şi această broască, uşa se deschide şi vine copilul. Vedeţi? Numai că nu am observat toate acestea pentru că n-am realizat pătrimea. Spunem mereu: «Cheile... cheile...» dar nu ne folosim de ele. Şi atâta timp cât nu ne folosim de aceste chei, nu realizăm nimic. Ne mulţumim să credem, că gândim, că citim, dar nu trăim şi atunci nu putem deveni o realizare vie a pătrimii, totul rămâne în teorie. Şi există chiar scriitori, filosofi, pictori, muzicieni şi oameni cât se poate de remarcabili care consideră cunoaşterea în felul acesta: a şti, a fi erudit, a putea să expui totul dar fără să aplici nimic, fără să trăieşti, fără să realizezi. Şi atunci la ce foloseşte pătrimea? Avem chei, de acord, dar unde s-a mai văzut o cheie care să deschidă singură uşile şi care să intre singură în broaşte... Astfel, o cheie nu poate deschide fără o mână care să o introducă.

Adevărata Kabbală e aceea de a lucra cu pătrimea. Dacă înţelegeţi treimea, veţi avea posibilităţi, chei, pentru a deschide multe uşi, dar cheile nu pot fi folosite decât de către o fiinţă vie şi această fiinţă vie este deja pătrimea, pentru că materia, aşa cum v-am spus, este constituită din 4 elemente: pământ, apă, aer, foc. Aşa că vedeţi, e clar, e simplu. Eu nu caut altceva decât claritatea şi simplitatea... Eu nu vreau decât să simplific, să simplific neîncetat, să rezum toate lucrurile într-un rând sau două, ca natura care condensează un întreg copac

gigantic într-o grăunță atât de mică, încât o poți ține în căușul palmei. Și eu vreau să rezum toate cunoștințele în mici grăunțe pe care să le iau cu mine peste tot și cu una singură din aceste grăunțe voi putea răsturna pământul.

Am crezut întotdeauna că sunteți capabili să mă înțelegeți, dar acum aștept realizarea, adică aștept ca treimea să se transforme în pătrime. E cea mai mare taină a științei oculte. Toți au lucrat pentru a descoperi în ce fel 3 se poate transforma în 4. V-o spun azi: datorită acestei iubiri, datorită acestei dorințe de apropiere, de unire – și acesta este Sfântul Duh – 3 se întrupează și devine 4. Da, dar trebuie să te numeri la rând cu soarele și să spui: «Soarele și cu mine, asta face doi sori». Nu sunteți «Eu sunt eu iar soarele este soarele…». Nu, contopiți-vă cu soarele și deveniți și voi un soare!

Pacea și lumina să vă însoțească!